

πρωτοστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλθιταὶ παρασχόν ἐς τὴν πόρταν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα χρίστων καὶ χρυσιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

Ἑσπερινοῦ	Ἑσπερινοῦ
Ἦμος δρ. 12.—	Ἦμος φρ. 15.—
Ἐμῆνος > 6,50	Ἐμῆμος > 8.—
Ἰμῆμος > 3,50	Ἰμῆμος > 4,50
συνδρομα ἀρχοντα	τῶν 149 ἀνάστοι μῆνος.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

***Εσωτερικ. λεπ. 30. *Εξωτερικ. λεπ. 35**
Θέλλω προσηγομένων ἑνῶν, ἑπίσης λεπ. 80

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Οὐδὲς ἐθελούδιον ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 10

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Δ'. (Συνέχεια)

Μ' εὐλογία λοιπὸν ἀνησυχία ὁ κ. κερματὶ ζητοῦτε νὰ βρῇ ἀσφαλέστερο πειμαδιό, ὅταν μιὰ καλοτυχία παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Στην ἀριστερή ὁχθὴ τοῦ ρέματος
τῶν Ἰσακαλιῶν, λίγο πρὶς πίσω ἀπὸ τὸ
μετὰ γάμ, ὑψωνόταν ἕνα παχὺ τοίχωμα
πράχυν, ὅπου μετὰ τὴ σφύρα, μετὰ τὴ δι-
άλλα, καὶ μετὰ τὸ φουρνέλλο ἀκόμη
προσέβαν ἐξαίρετα νανοῖζον μετὰ σπη-

Πράγματι, ὁ Φρίτς, ὁ Τζάκ κι' ὁ Ἐρνέστος ἀρχισα-
βανήν ἐργασία· δὲ, προχωροῦσε
ὡς καὶ τόσο γρήγορα, γιατί ὁ
ἀρχὸς ἦταν σκληρὸς καὶ τὰ
χέρια λίγα κι' ὄχι τόσο δυνατά.
Ἀλλὰ ἐξαφνα, μιὰ μέρα, τὸ ἐρ-
γατεῖο τοῦ Τζάκ τρύπησε τὸ
πίτσινο τοίχωμα πέρα-πέρα!

Τί συνέβαινε; Τό μαντεύετε.
Ο βράχος εκείνος ἦταν κοῦφιος.
Ἰπῆρχε δηλαδή ἀπό μέσα ἕνα
φυσικό κοίλωμα, μιὰ μεγάλη
σπηλιά. Πρὶν νὰ μποῦν ε' αὐτὴ
τὴν σπηλιά, γιὰ νὰ καθαρίσουν
τὸν ἄερα, ἄναψαν ξερόχορτα καὶ
τὰ πέταξαν μέσα· ἔπειτα καὶ
τὰ ρεῖν ἄδεις (φλογόφορες ροίες)
ἀπὸ τὸ κιβώτιο τῶν πυρομαχικῶν
πῦλ' ἀντ' ὁρδ. Τότε μόνο
ἤπηξαν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι'
οἱ τοὺς κι' ἔμειναν ἐκθαμβοί
ἀπρόστ' ἀπὸ τὸ θαυμάσιο θέαμα.
Ποὺ τοὺς ἔδειξαν οἱ λαμπάδες
τοὺς: Ἀπὸ τὸ θόλο τῆς σπηλιᾶς
κρεμόνταν ὥραϊοι σταλακτίτες·
οἱ τοῖχοι ἦταν στολισμένοι μὲ
διάφορα κρυσταλλώματα, κι' ἕνα
καλὸ ἀπὸ λεπτὸ ἄμμο σκέπαζε
τὸν ἔδαφος.

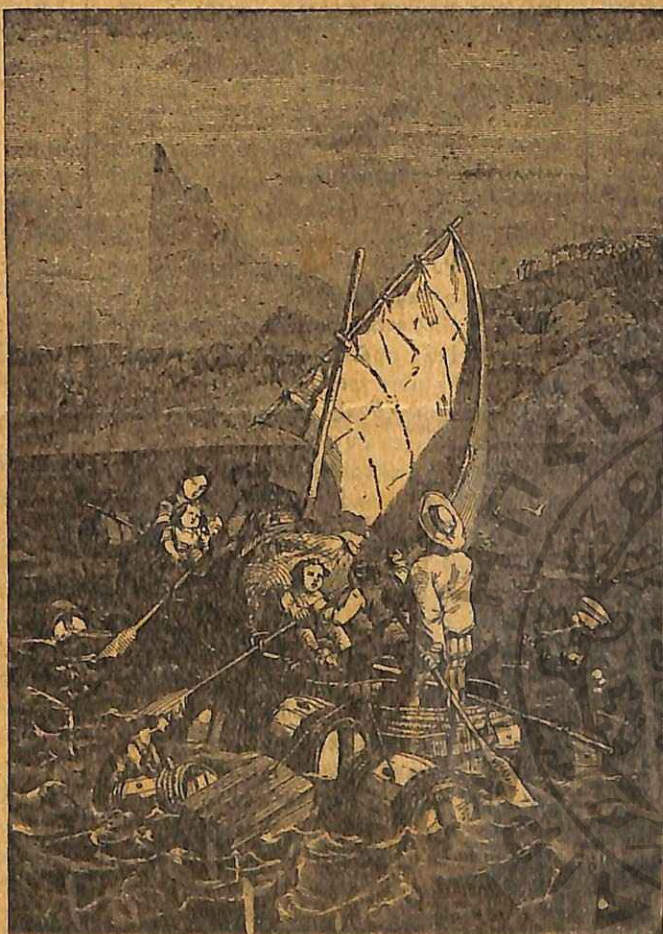
Ἡ σπηλιὰ γρήγορα ἔγεινε
πίτι. Τῆς ἔβαλαν παράθυρα,
καὶ τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τῆ γα-
λᾶς τοῦ πλοίου, καὶ τοποθέ-
τησαν σωλῆνες, γὰρ νὰ βγαίῃ

ἔξω ὁ καπνὸς τῶν τζικκιῶν. Τὴν ἐχώ-
ρισαν σὲ πολλὰ διαμερίσματα. Δεξιά ἦταν
τὸ ἐργαστήριο κι' οἱ σταῖλοι γιὰ τὰ
διάφορα κατοικίδια ζῶα. Ἀπὸ πίσω,
οἱ ἀποθήκες, χωρισμένες με' ξυλότοιχους.
Ἀριστερά, τρία δωμάτια: τὸ πρῶτο γιὰ
τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα· τὸ δεύτερο
προωρίσθηκε γιὰ τραπέζαρι· στὸ τρίτο
κοιμοῦνταν τὰ τέσσερα παιδιά, σὲ ναυ-
τικὰ κρεβάτια, αἱ ἰῶρες, κρεμασμέ-
νες ἀπὸ τὸ θόλο. Σὲ λίγες ἐβδομάδες
ἡ καινούργια κατοικία ἐτοιμάσθηκε στὴν
ἐντέλεια. Τίποτα σγεδὸν δὲν τῆς ἔλειπε.

'Αργότερα, ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ
ἔκαμε κι' ἄλλα οἰκήματα, μέσ' στὰ

λειβάδια καὶ τὰ δάτη τῆς ἀκτῆς ἐκείνης,
ποῦ ἀπλονόταν ἀπὸ τὸ Φαλκενχόρστ ὡς
τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἑλπίδας,
ᾧ ἕνα διάστημα τριῶν λευγῶν. Ἐπειτα
ἔγεινε τὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι τοῦ Βάλ-
ντεγκ, κοντὰ σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη, ποῦ
ὠνομάσθηκε λίμνη τῶν Κύκνων· ἔπειτα,
λίγο πιδ μέσα, τὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι τοῦ
Τσουκερόπ· ἔπειτα, ᾧ ἕνα βράχο κοντὰ
στὸ ἀκρωτήρι, ἡ δίλλα Πρόσπεκτ-Χίλλ
καὶ τέλος, τὸ ἐρημητήρι ἢ μοναστήρι τοῦ
Ἑρμπερφουρτ, κοντὰ στὴ βουνοσειρά
ποῦ ἔκλεινε ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρους τῇ Γῇ
τῆς Ἑπαγγελίας.

Γιατί «Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας» ὠνομάσθηκε ἡ γόνιμη ἐκεῖνη χώρα, ποὺ τὴν προφύλαγε, στὴ δύση καὶ στὴ μεσημβρία, ἕνας ἀψηλὸς φράκτης ἀπὸ βραχούς, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν κι' ἐτελείωνε ὡς ἕναν ἄλλον ὄρμο, τὸν ὄρμο τῶν Ναυτίλων. Στὸ ἀνατολικὸ μέρος εἶχε τὴν ἀκτῆ, ἀνάμεσα Φελσενχαίμ καὶ ἀκρωτηριοῦ τῆς Ψεύτικης· Ἑλπίδας. Στὸ βορεινὸ, ἦταν ἡ ἀναικτὴ θάλασσα, ὁ ὠκεανός. Ἡ Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας εἶχε πλάτος τριῶν λευγῶν καὶ μᾶκρος τεσσάρων· μπορούσε λοιπὸν νὰ θρέψῃ μιὰ μικρὴ ἀποικία. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔζησε ἡ οἰκογένεια Ζερματτ μετὰ κατεικιδία ζῶα ποὺ εἶχε κουβαλήσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ μετὰ ἄλλα ποὺ εἶχε πιάσει καὶ ἡμερώσει: ἕνα ὄναγρο, δύο βουβάλια, ἕνα καμηλοπούλι, ἕνα τσακάλι, ἕναν πίθηκο, ἕναν ἀετό. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος εὐδοκίμησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τίς ἐντόπιες φυτεῖες, καὶ τὰ καρποφόρα δένδρα ποὺ κουβαλήθηκαν ἐπίσης ἀπὸ τὸ Δάνδλορδ: πορτοκαλλές, δαμασκηνιές, ἀχλαδιές, βερυκογιές, καστανιές, κερασιές, μπουρνελιές, ἀχόμη καὶ σταφυλιές, ποὺ κάτω ἀπὸ τὸν θερμὸ ἐκεῖνον ἥλιο, θάκαναν κρασί πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν φοινικίτη τῶν μεσοτροπικῶν χωρῶν.



« Ἡ ἀλλόκοτη ἐκείνη βάρκα ἄραξε ὃς ἓνα μικρὸ κόλπο., »
(Σελ. 58, 6'.)

Είναι αλήθεια πως η φύση φάνηκε ευνοϊκή στους ναυαγούς. 'Αλλά κι αυτοί επρόσθεσαν την εργασία τους, τη δραστηριότητά τους, την ευφυΐα τους. Έτσι ευδοκίμησε κι' ευημέρησε η μικρή αποικία στη φιλόξενη γη, που σε λίγο έπαψαν να την ονομάζουν Γη της Έπαγγελίας, γιατί έβρισκαν καλό, για να θυμούνται την πατρίδα τους, να της δώσουν τ' όνομά της: Νέα-Έλβετία.

Πρίν τελειώσει ο πρώτος χρόνος, τίποτα πια δεν έμεινε από το πλοίο, που είχε ναυαγήσει στην ξέρα. Μιά έκρηξη, που την παρασκευάσε ο Φρίτς, σκόρπισε και τα τελευταία του απομεινάρια, που τα μάζεψαν ύστερα σε διάφορα μέρη της άκτης. Έννοείται, ότι προτιότερα είχαν βγάλει, ότι πολύτιμο είχε μέσα: τα πράγματα τα περισσότερο για το ανταλλακτικό εμπόριο με τους καλλιέργητες του Πόρτο-Τζάκων ή τους ιθαγενείς της 'Ωκεανίας' τα κοσμήματα που άνηκαν στους επιβάτες, ρολόγια, δακτυλίδια, ταμπακίερ, περιδέματα και τέλος τα χρήματα, ένα ποσό αρκετά σημαντικό, σε χρυσάφι και σε ασήμι, που δεν είχε όμως καμιά αξία στην έρημη έκείνη κι' άγνωστη χώρα του 'Ινδικού 'Ωκεανού'. Απεναντίας, πολύ μεγάλη αξία και χρησιμότητα είχαν ταλλα πράγματα που έβγαλαν από το «Δάν-δλορδ», σίδερα, μολύβια, τροχοί άμαξιτών έτοιμοι, πέτρες γι' ακόνισμα, σφύρες, πριόνια, αβίνες, φτυάρια, αλέτρια, σύρματα, σχοινιά, έργαλεία μαραγκού, κλειδαρά και σιδερά, χερσόμελο άλλα μηχανήματα διάφορα και σκευή άλλα ολόκληρα με όπλα και δημητριακά, κριθάρι, βρώμη, φασόλια, μπίζελια, καθώς και σπόρους λαχανικών. 'Απ' όλ' αυτά ωφελήθηκε πολύ η Νέα Έλβετία.

Τον πρώτο χειμώνα, η καλύτερα την πρώτη περίοδο των βροχών, η οικογένεια Ζερμάττ την πέρασε καλά στην προφυλαγμένη έκείνη σπηλιά. 'Ας προσθέσουμε ότι εκεί μέσα είχαν κάμει ένα τέλει νοικοκυριό, γιατί όλοι άκουγαν τις συμβουλές και συμμορφώνονταν με τις οδηγίες της κυρίας Ζερμάττ, που ήταν έξοχη νοικοκυρά. Τα έπιπλα που ήταν έξοχη νοικοκυρά. Τα έπιπλα που κουβαλήθηκαν από το πλοίο, — καθίσματα, έρμάρια, κονσόλες, διβάνια, κρεβάτια, — μοιράστηκαν στα δωμάτια της κατοικίας και, επειδή δεν ήταν πια σκηνή, αντί Ζελτχάιμ (κατασκηνώμα), την ονόμασαν Φελσενχάιμ (βραχώσιμη).

Πέρασαν χρόνια πολλά. Κανένα πλοίο δεν είχε φανή στην απόμακρη έκείνη θάλασσα. 'Ωστόσο τίποτα δεν είχε παραμεινεί από εκείνα που μπορούσαν να δείξουν στα περαστικά πλοία, ότι εκεί είχαν καταφύγει δυο ζούσαν από τους ναυαγούς του «Δάνδλορδ». 'Από μία μικρή μπαταρία, στημένη στο γησάκι του Καρχαρία, που από πάνω της έκουμά-

τιζε η έλβετική σημαία, ο Φρίτς κι' ο Τζάκ έβρισκαν κάθε τόσο κανονίες. 'Αλλά 'ς αυτές δεν απαντήθηκε ποτέ κανονιά από τη θάλασσα. 'Ούτε κανέναν πυροβολισμό ή κρότος όπλου όποιουδήποτε, από την ξηρά. Γιατί η Νέα Έλβετία, εκτός από το μέρος όπου κατοικούσε η οικογένεια, φαινόταν άκατοίκητη.

Και πρέπει να ήταν πολύ μεγάλη εκείνη η γη. Μιά μέρα, ο κ. Ζερμάττ με τους γιούς του προχώρησε ως τη βουνοσειρά του Φραγκού και βρέθηκε σε μία καταπράσινη κοιλάδα, την κοιλάδα του Γκρόνταλ. 'Από εκεί άνοιγόταν στα βλέμματα ένας πλατύς όριζοντας, κλεισμένος από μία άλυσή βουνών, που πρέπει να πέψαν καμιά δεκαριά λεύγες. 'Ανθρώπινη κατοικία δεν φαινόταν 'ς όλο αυτό το διάστημα, να! άλλα πίσω από τα βουνά έκείνα κανείς δεν ήξερε τί ήταν. Κι' αν κατοικούσαν εκεί-πέρα τίποτε άγριες φυλές; Κι' αν τριγύριζαν άλλες στην άγνωστη χώρα; Κι' αν έφθαναν καμιά μέρα ως την αποικία των ναυαγών; Αυτό δεν μπορούσε βέβαια να μη τους προξενή κάποια άνησυχία. 'Οπωσδήποτε, άνθρωπος δεν έφάνηκε ποτέ στη Νέα Έλβετία, ούτε άγριος, ούτε πολιτισμένος. Κι' οι μόνοι κίνδυνοι που άπάντησαν οι άπικοι, ήταν από κάποια τρομερά θηρία, — αρκούδες, λεοντάρια, τίγρηδες, μεγάλα ρείδια — που τους ρίχθηκαν, έξω από τα σύνορα της αποικίας, σε διάφορες εκδρομές τους. Μιά φορά μάλιστα ένας πελώριος βόας έφθασε ως τα περίχωρα του Φελσενχάιμ, εύτυχως όμως το μόνο του θύμα ήταν ο γάιδαρος.

Ο κ. Ζερμάττ, που είχε πολλές γνώσεις Φυσικής 'Ιστορίας, Φυτολογίας και Γεωλογίας, μπόρεσε να βγάλει ωφέλεια από μερικά δένδρα και φυτά του τόπου. 'Ηταν πρώτα-πρώτα ένα δένδρο που έμοιαζε με άγριοσυκιά που ο φλοιός του σχιζόμενος, έβγαζε ένα είδος ρετινι. 'Από το ρετινι αυτό, που ήταν άληθινόν καουτσούκ, κατασκευάσθηκαν διάφορα πράγματα και προπάντων αδιάβροχα παπούτσια. 'Ηταν ακόμα κάποια χαμόδενδρα, από το είδος των «κηροφόρων», που έσταζαν μία ουσία σαν κερί. Το φυτικό αυτό στέαρ μεταχειρίσθηκαν οι άπικοι για να κατασκευάσουν σπερματέα. 'Όσο για τα μεγάλα καρύδια του κοκοφοίνικα (ίνδικα καρύδια), εκτός από τη νοστιμώτατη ψίχα που είχαν μέσα, έδιναν στους άποίκους και τα τσέφλια τους, για να τα κάνουν ποτήρια και φλυτζάνια που δεν έσπαζαν ποτέ. 'Από το άνθος της φοινίκας έβγαζαν ένα δροσιστικό ποτό, — τον φοινικίτη, — κι' από τους σπόρους του κακάου κατασκεύαζαν σοκολάτα.

(Έπεται συνέχεια)

Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΟΡΚΟΣ

— Ποιά έκαμε αυτό το κακό ύργημα; φώναζε καταθυμωμένη η διευθύντρια του Παρθενωγείου, Ξένη κανείς δεν μπήκε δώ-μέσα. Κάποια λοιπόν από σ'ες. Έμπρός!.. Θέλω την μάθω! πρέπει να την μάθω!

Δεν είχε άδικο η διευθύντρια να όνειμάζει κακό ύργημα την καταστροφή του γεωγραφικού εκείνου χάρτη, που τη είχε καταγγείλει, κλαίγοντας από θυμό και λύπη, η Ειρήνη. Με τις λεπτές γραμμές, με τα έλαφρά του χρώματα με τα ώμορφα γράμματά του, — άλλα μικρά, άλλα μεγαλύτερα, μά όλα καθαρά και σύμμετρα σαν του τύπου, — ήταν σωστό καλλιτέχνημα. 'Σ' όλο το σχολείο, μόνο η Ειρήνη ήταν ικανή να ζωγραφίσει τέτοιο χάρτη. Αυτό τώζερα όλοι. Ποιά όμως ήταν ικανή, από τη ζήλεια της, από την κακία της, να τον μουντζουρώσει έτσι, μία στιγμή που η Ειρήνη τον είχε άρσει κοντά στο παράθυρο για να στεγνώσει; Αυτό δεν τώζερα κανείς!

Η διευθύντρια είχε κάποιες ύποψιες για ένα-δυο κορίτσια, δεν τολμούσε όμως να τα ένοχοποιήσει, αφού δεν είχε καμιά βεβαιότητα...

— Θέλω να μάθω! έξακολουθούσε να φωνάζει. Πρέπει να μάθω!

'Αλλά πώς;

'Οποια ρωτούσε, της άποκρινόταν:

— 'Εγώ βέβαια όχι!

— Ποιά λοιπόν;

— Δεν ξέρω, κυρία, δεν είδα.

Και το πιθανώτερο ήταν πως την ένοχη δεν θα την ήξερε καμιά. Γιατί θα είχε διαλέξει στιγμή που το δωμάτιο εκείνο ήταν άδειο. 'Όστε για να την μάθουν, έπρεπε να παρασίση αυτή η ίδια να όμολογήσει την πράξη της. Πράγμα πολύ δύσκολο βέβαια, αφού μάλιστα η διευθύντρια την έλεγε «κακούργημα»...

— Δεν είναι άλλος τρόπος, είπε στο τέλος αυτή. Θα μου όρκισθτε όλες εδώ στο Ευάγγελιο. Καθεμιά θα βάλει το χέρι της άπάνω και θα λέει: «'Ορκίζομαι πως δεν το έκαμα εγώ!» Και θα ιδούμε...

— Ευχαρίστως!

Το κορίτσιο, ολοπρόθυμα, άρχισαν τότε να όρκίζονται. Κι' όσο προχωρούσε αυτή η όρκωμοσία, τόσο έβλεπε η διευθύντρια πως ούτε κι' έτσι δεν θα μάθαινε τίποτα...

Τελυταία για να όρκισθ έμεινε η Ρέα. Αυτή είχε τραβηχθεί κατά το παράθυρο κι' όλη την ώρα είχε γυρισμένο το πρόσωπό της έξω. Η διευθύντρια, άπελπισμένη πια, έδεώρησε περιττό και να τη φωνάξει. Να δα η ώρα να τη είχε κάμει η Ρέα, η καλή, η γλυκειά Ρέα, ο άγγελος με τα όυρανιά ματάκια!.. Δέ

βαρούσαι! η ένοχη θάταν καμιά από κείνες που είχαν όρκισθ με τόσο εύκολία! και στο πρώτο της «κακούργημα» είχε προσθέσει και δεύτερο. Έκείτα όμως σκέφθηκε πως δεν έπρεπε να κάμη έξαρση και, άπλωσε για τον τύπο, έίπε μ' ένα στεναγμό:

— Ρέα, έλα και σύ...

'Αλλά γυρίζοντας, η Ρέα έδειξε πρόσωπο κατάχλωμο και διαταγμό μεγάλο.

— Μπιά! άπόρησε η διευθύντρια. Φοβάσαι να όρκισθς;..

— 'Οχι, όχι! φώναξε άμέσως η Ρέα. Και γιατί να μην όρκισθ; Μήπως τώ-κανα εγώ; 'Ορίστε!

Έτρεξε, με μία παράξενη συγκίνηση, με μία ύπερβολική ζωηρότητα, έβαλε το άσπρο της χεράκι άπάνω στο Ευάγγελιο θαρρета και, με την καθαρή, την άγγελική φωνή της, έπρόφερε χωρίς να κομπιάσει καθόλου:

— 'Ορκίζομαι πως δεν το έκαμα εγώ!

— Είμαι τόσο βεβαία! έίπε η διευθύντρια, κοιτάζοντας τις άλλες και κουνώντας το κεφάλι της με όικτο. Και τώρα...

τα έγκάρδια συχαρητήριά μου 'ς εκείνη που τώκανε, — όποια κι' αν είναι, — για τον ώραό όρκο που έδωσε. Εύγέ της, μά την αλήθεια! Και εις άνώτερα!... 'Ας είναι όμως... έπρεπε να την ξέρω και...

'Εδώ η διευθύντρια κόπηκε και γύρισε πίσω της με τρόμο.

— Ένα κλάμα, ένα σπαρακτικό κλάμα, είχε άνηχήσει ξαφνικά. Κι' έξακολουθούσε σπαρακτικότερο.

Η Ρέα! 'Εκλαίγει η Ρέα!...

Δε μπόρεσε η δύστυχη να κατανικήσει τη μεγάλη της τύψη. Να καταστρέψει, από τη ζήλεια της, το καλλιτέχνημα της Ειρήνης κι' έπειτα, από το φόβο της, να βάλει το χέρι της στο Ευάγγελιο, ήταν πολύ, πάρα πολύ!...

Και με τα κλάματα, έπεςε στο γόνατα, φωνάζοντας: — 'Εγώ!... 'Εγώ!...

— 'Ο Θεός με φώτισε να σ'ες βάλω να όρκισθτε, της έίπε η διευθύντρια, ύστερα που την πήρε στην καμαρά της να την ήσυχάσει και να τη νουθετήσει. Έκρυβες ως τώρα ένα μεγάλο έλάττωμα, — τη ζήλεια, — και το έκρυβες τόσο καλά, που δεν το ύποπτευομεν ούτ' εγώ, ούτε κανείς. 'Ετσι θα έμεινε άπολέμητο, θα θέριευε μέσα σου και θα σέπνιγε.

— 'Οχι! δεν θαμαι πια ζηλιάρη! φώναξε η Ρέα. Δεν θα ξαναζηλέψω ποτέ καμιά, κανένα, τίποτα!..

Την ύπόσχεση αυτή η Ρέα δεν την έδινε μόνο στη διευθύντρια, παρά και στον έαυτό της. Το περιστατικό εκείνο την είχε συγκλονίσει. Κι' από τότε προσπάθησε αληθινά να κατανικήσει το έλάττωμά της και, μπορώ να σ'ες βεβαιώσω, το κατέρωσε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Παραμύθι

'Ο Γιαννάκης, ένα μικρό παιδί, στέκεται κάτω από ένα μεγάλο δέντρο και άκούει με προσοχή. Τι άκούει;

'Ακούει εκεί ψηλά, σ' ένα κλαδί, κάτι μικρές φωνούλες. Τί νάναι άραγε; πρέπει να ιδή!

Σιγά-σιγά, μ' ευκίνησια γάτας, σκαρφαλώνει στο δέντρο και φθάνει σ' ένα χοντρό κλαδί. Γ' ύστρα χωρίς θόρυβο άνάμεσα στα φύλλα και βλέπει μία κομψή φωλίτσα, όπου ένα χαριτωμένο πουλάκι κλωσά ταύγά του. Μά η φωλιά είναι στην άκρη του κλαδιού, γι' αυτό ο Γιαννάκης προχωρεί με προσοχή.

— Άξαφνα όμως: κράκ! σπάνει το κλαδί και ο μικρός πέφτει. Μά τί πολύ πολύ που βαστά το πέσιμό του!... Αισθάνεται να πέφτει με ίλιγγιώδη ταχύτητα και όμως περνά πολλή ώρα ως που να φθάσει κάτω!

Επιτέλους φθάνει στη γη, μά ένα απλό χορτάρι είχε άρκετη δύναμη να τον κρατήσει. Δε κύπησε καθόλου. Μόναχα είναι κατατρομαγμένος, γιατί βλέπει πράγματα παράδοξα.

Το δέντρο είναι τώρα πελώριο, γιγαντιαίο. Η χλόη μοιάζει ένα άπεραντο λειβάδι κι' οι θάμνοι έγειναν μεγάλα δέντρα. Η μάλλον ο Γιαννάκης έγεινε ένας μικροτάτος νάνος.

Φαντάζεστε την έκπληξή του. Νάτος τώρα χωμένος ανάμεσα σ' αυτά τα φυτά περπατεί, άτελείωτα, επιτέλους βγαίνει άπ' αυτό το μικροσκοπικό δάσος και φθάνει σ' ένα κάμπο φρεσκογυμμένο.

'Ο παραμικρός βώλος χώματος είναι γι' αυτόν ένα βουνό.

Και η πείνα βασανίζει το στομάχι του. Πού να βρή να φάη μέσα σ' αυτή την έρημιά;

— Άξαφνα βλέπει ένα βουναλάκι που φαίνεται πως σαλεύει.

— Κανένα κουνέλι θα είναι κρυμμένο από κάτω! σκέπτεται ο Γιαννάκης που δεν ξέρει πως ένα κουνέλι θα ήταν μπροστά του μεγαλύτερο από ένα έλέφαντα.

Μ' ένα κλωνί άχύρου, άντς για στυάρι, παραμερίζει το χώμα και τότε στα έκθαμβά του μάτια παρουσιάζεται μία νάνα. Και στη νάνα αυτή, άναγνωρίζει την 'Αννέτα, την καλή του παραμύθι.

— Τί κάνεις αυτό; την ρωτά.

— Ένα στοιχείο με κατάντησε έτσι, γιατί κατόρθωσα να το κλέψω λίγη από τη μαγική του δύναμη.

— 'Ο!... τότε, καλή μου παραμύθι, αφού έχεις μαγική δύναμη, δε μπορείς να μου βρεις τίποτα να φάω, γιατί πεθαίνω της πείνας;

— Μπορώ κάτι καλύτερ' άπ' αυτό, άπάντησε η 'Αννέτα. Θα κάμω νάχης να τρώς σ' όλη σου τη ζωή.

Κι' έβγαλε από την τσέπη της ένα μικροσκοπικό σπυράκι σιταριού. Το φύτεψε στη γη, φύσηξε άπάνω του, έκαμε πολλά μυστηριώδη σημεία και, αφού πρόφερε και κάτι λόγια καθαλιστικά, άμέσως το σπυρί του σιταριού μεταμορφώθηκε σ' ένα χαριτωμένο σπιτάκι.

Οι δυο νάνοι μπήκαν μέσα. Στη μέση της τραπεζαρίας ήταν ένα τραπέζι σκεπασμένο με τραπεζομάνδυλο.

— Κύπητε πάνω στο τραπέζι, του έίπε η 'Αννέτα.

'Ο Γιαννάκης την άκουσε και κάθε φορά που κυπούσε, ένα πιάτο μέδρεντικά φαγιά παρουσιάζονταν. Σε λίγο το τραπέζι γέμισε με διάφορα θαυμασία φαγιά, που ο Γιαννάκης τα έείμνησε όλα.

— Τώρα, έίπε η 'Αννέτα, σάρινω. Πρέπει να τρέξω σ' εκείνο το γιγαντιαίο δέντρο εκεί-κάτω, που έλπίζω να νακαλύψω κανένα θησαυρό.

Και η καλή παραμύθι έφυγε.

'Από τότε ο Γιαννάκης έζησε εύτυχισμένες μέρες, μέσα σ' αυτή την παράξενη κατοικία που τον έτρεφε τόσο καλά.

Μά η μυρωδιά της καλής κουζίνας είχε σκορπισθ γύρω και φαντάζεστε την τρομάρα του μικρού όταν, μία μέρα, από το παράθυρό του είδε άξαφνα ένα βώλο χώματος νάνοιγχε φαρδύς-πλατύς, και δυο μάτια γλοιώδη να φανούν, κατόπι ένα άποτρόπαιο κεφάλι, κι' ένα παράξενο τέρας να πλησιάζει έρποντας.

'Ο Γιαννάκης μόλις πρόφθασε να κλείσει το παράθυρό του. Μά το φρικώδες ζώο δεν άνησύχησε καθόλου: τυλίχθηκε γύρω στο σπιτάκι κι' άρχισε σιγά-σιγά να γλείφει τους τοίχους.

'Ο Γιαννάκης, που πίσω άπ' το παράθυρο το κατασκόπευε, σκέφθηκε:

— Θα κουρασθ η γρήγορα...

'Ωστόσο το τέρας φαινόταν ύπερβολικά εύχαριστημένο να γλείφει τις πέτρες και απεναντίας ο Γιαννάκης κουράσθηκε να περιμένει. 'Επειδή λοιπόν είχε πεινάσει, κύπησε το τραπέζι και τα πιάτα παρουσιάσθηκαν, μά όταν άγγιξε το ψωμί, αυτό βρέθηκε κούφιο κι' έσκασε σά μπαλλόνι. Τα κρέατα ήταν χαλασμένα και σκορπούσαν μία όσμη δυσώδη. Τα φρούτα, σάπια, είχαν μέσα ένα σωρό ζωύφια που ξέφυγαν και σάλευαν παντού. Το κρασί ήταν ξυρό και σκεπασμένο με πυκνή μούχλα και το νερό ήταν γεμάτο βατράχια.

Πολλές φορές ο Γιαννάκης θέλησε να επαναλάβει το πείραμα, μά δεν έκαμε τίποτ' άλλο παρά ν' αύξηση τον αριθμό των φρικτών ζώων, που τώρα ήθελαν να του επιτεθούν και η βρώμα που έβγαίνε από παντού ήταν τώρα άπόρητη.

(Έπεται το τέλος)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ



«Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ φίλος μας, — δεν είναι ανάγκη ν'αναφέρω τ'ονόματόν μου, — σχολιάζοντας σε γράμμα του προς τη «Διάπλασι» ένα πατριωτικό διηγηματάκι της Σ.Σ.Σ., εκφράζει και τις απορίες αυτές: «Δεν είναι προσβολή της ατομικής ελευθερίας του ανθρώπου ή αναγκαστική θητεία κι' η αναγκαστική εκστρατεία;» «Όταν ένας άρνηται να πάει στον πόλεμο και φυλακίζεται ή τουφεκίζεται σαν λιποτάκτης, δεν τίθεται, νομίζεις, στην ίδια ακριβώς μοίρα με το βώδι, που το δέρνουν γιατί φεύγει απ' το ζυγό;» «Όταν η Διάπλασις μου έδειξε αυτό το γράμμα, μου είπε:

— Πολλές φορές είδα να μου γράφουν παιδιά παρόμοιες απορίες. Τι ιδέα άραγε να έχουν για την περίφημη αυτή ατομική ελευθερία; Νομίζουν πως υπήρξε, ή υπάρχει, ή μπορεί να υπάρξει ποτέ κοινωνική οργάνωση, σύστημα, πολίτευμα, όπου κάθε πολίτης, κάθε άνθρωπος, να είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει; Δεν τους γράφεις, δεν τους δίνεις κάποτε να καταλάβουν, πως η απόλυτη ατομική ελευθερία είναι χίμαιρα, που πολλούς έχει πάρει στο λαϊκό της;

— Θα τους γράψω, υποσχέθηκα. Και πραγματικώς, αυτό το γράμμα του φίλου μας, με την παρομοίωση του λιποτάκτη προς το βώδι που φεύγει απ' το ζυγό, μου φάνηκε μια καλή ευκαιρία. Θυμήθηκα μάλιστα κι' ένα διήγημα του Τολστόι, όπου περιγράφεται το μαρτύριο, το άγριο ξυλοκόπημα από τους ίδιους τους συναδέλφους του, ενός στρατιώτη που είχε λιποτακτήσει. Κάτι φοβερό, αλήθεια. Γυμνός ως τη μέση, σπρωγνόμενος, περνούσε από διπλό στίχο στρατιωτών, που κρατούσαν ξύλα και τον κτυπούσαν δεξιά κι' αριστερά. «Λυπηθήτε με, αδελφία!» τους φώναζε. Μα δεν τον λυπότανε κανείς. Μόνο ένας, πίο ευαίσθητος από τους άλλους, βλέποντας την καταπληγωμένη κι' αϊμόφυρτη ράχη του, τον λυπήθηκε και δεν κατέβασε το ξύλο του πολύ δυνατά. Μα ο αξιωματικός που επέβλεπε το μαρτύριο, έτρεξε στον ευαίσθητο θυμωμένος και τον εκτύπησε με το χούτο του, φωνάζοντας: «Δυνατά, παληόσυλα, δυνατά! Μη τον λυπάτε!»

Η ρωσική φιλολογία, — έννοω τα ρωσικά μυθιστορήματα και διηγήματα, — είναι γεμάτη από τέτοιες σκηνές φρίκης, όπου

ή ατομική ελευθερία παρουσιάζεται οίκτρα καταπατημένη, συντριμμένη, κάτω από τη βαρεία πτέρνα του Δεσποτισμού. Κι' ο ρωσικός λαός, που τρεφότανε χρόνια με τη φιλελεύθερη αυτή φιλολογία, ξύπνισε μια μέρα. Άγριος κι' αποφασισμένος. Πέταξε τους Τσάρους, έδιωξε τους μεγιστάνες, κατάργησε όλους τους παλιούς θεσμούς κι' έκαμε πολίτευμα καινούργιο... Νομίζετε τώρα ότι ο άνθρωπος, στη Ρωσία την μπολσεβικιστική, έχει όλη του την ατομική ελευθερία; Είπατε γελασμένοι! Έξακολουθεί να είναι τόσο δεμένος, όσο ήταν και πριν. Η μόνη διαφορά είναι: πώς τον δένουν πια οι παλιοί νόμοι, αλλά οι καινούργιοι και ότι την ελευθερία του δεν την πατεί πια ο Τσαρισμός, αλλά ο Μπελσεβικισμός.

Και μόνο αυτό να σκεφθή κανείς, — αν και θα μπορούσα να σας φέρω χίλια παραδείγματα, — πρέπει να συμπεράνουμε, ότι απόλυτη ατομική ελευθερία δεν μπορεί να υπάρξει, ότι κυνηγά φαντάσματα όποιος πιστεύει ότι, μ' ένα ή άλλο τρόπο, θα μπορούσε να την αποκτήσει. Ξέρετε ποιος μόνος χάρηκε στον κόσμο απόλυτη ατομική ελευθερία; Ο Ροβινσών ο Κροσός, από τη στιγμή που βρέθηκε ολομόναχος στο έρημονησί. «Αλλά κι' αυτός την έχασε, από τη στιγμή που βρήκε πάλι ένα σύντροφο, τον Παρασκευά. Θα πήτε: άς τον έδιωχνε, άς τον άφινε να φύγει μαζί με τους άλλους άγριανθρώπους. Ναί! αλλά, βλέπετε προτιμούσε καλύτερα ναχη ένα σύντροφο, παρά όλη του την ατομική ελευθερία, και του έθυσιασε ένα μέρος της εύχαρίστης.

Αυτό κάνουμε όλοι, γιατί φύσει είμαστε κοινωνικοί: Θυσιάζουμε μέρος της ατομικής μας ελευθερίας, τότε μικρό και τότε μεγάλο, — είναι μάλιστα περιστάσεις που τη θυσιάζουμε σχεδόν όλακινη, — για να ζούμε άρμονικά με τους ομοίους μας, για να λάσμε μέλη μιας κοινωνίας και να έχουμε όλες εκείνες τις ωφέλειες που πηγάζουν απ' αυτό. Και φυσικά, οι ωφέλειες επιβάλλουν υποχρεώσεις. Δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνία, πολιτεία, κράτος, — είτε απολυταρχικό, είτε συνταγματικό, είτε δημοκρατικό, είτε σοσιαλιστικό, είτε μπολσεβικιστικό, — χωρίς νόμους, που είναι υποχρεωμένοι να τους κρατούν όλοι. «Επίσης και χωρίς τιμωρίες για τους παραβάτες των νόμων αυτών, είτε φονιάδες, είτε κλέφτες, είτε ληστές, είτε πλαστογράφους, είτε φυγόστρατους ή λιποτάκτες. Γιατί λοιπόν όταν βλέπεις να φυλακίζεται ένας τέτοιος παραβάτης, συλλογίζεσαι το βώδι, που το δέρνουν άμα φεύγει απ' το ζυγό; Είναι το ίδιο; Έκαμε ποτέ ή άλλος κανένα νόμο το βώδι; Συμφώνησε με κανένα; Η βία του ανθρώπου το κρατεί δούλο στο ζυγό.

Αλλά κι' αν υποθεθώ πως είναι το ίδιο, για μερικούς ανθρώπους, που δεν έκαμαν

αυτοί τους νόμους, ή δεν τους θέλουν, ή τους άρέσουν, ή επιμένουν να διατηρούν τους την ατομική ελευθερία και να κάνουν, ό,τι τους καπνίζει, — παραδείγματος χάριν, μην πληρώνουν φόρους, ή να μην πηγαίνουν στρατιώτες — τί σημαίνει; Οι άνθρωποι αυτοί έχουν άδικο. Δεν μάθαν, ότι για να ζουν άρμονικά με όλους, χρεωστούν να υποτάσσονται στους νόμους, και δεν καταλαβαίνουν ότι καγούν πράγμα άφθαστο 'ς αυτό τον κόσμο την απόλυτη ατομική ελευθερία.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ

— Νά με κι' έφτασα, άδερφή, στην αιδέρια σου κορφή... Τώρα δε μου λές δώ-πάνω, τί να κάνω; — «Όπως έχετε συγγένεια... Κολοκυθία! Μόνο πρόσεχε όπ' τη θέση την ψηλή σου, μήπως έξαφνα σου πέσει... Το παιδί σου!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

Πόσες φορές ακόμα, τότε που ήμασταν αναγκασμένοι να πλαγιάζω στο ύπνο, — και το υπαίθριο δεν είναι βέβαια πάντα ευχάριστο, — πόσες φορές, παγνόμενος από το νυχτερινό κρύο, ποτισμένος ως τα κόκκαλα από την πρωϊδροσιά, δεν αποζητήσα το ζεστό μου πλωματάκι!

Μόλις πλαγιάσα, αποκοιμήθηκα, γιό ημουν κατακουρασμένος από την ήμρα μου, καθώς κι' από την νύκτα που είχα περάσει στη φυλακή. Μα δεν άγρησα να ξυπνήσω απότομα κι' άπότε δεν μπόρεσα πια να ξανακοιμηθώ. Ημουν τόσο συγκινημένος, τόσο ανστατωμένος!

Η οικόγένειά μου!

Όταν με πήρε ο ύπνος, αυτή η οικόγένεια συλλογίζομαι και, το λιγιστάκι μου, που κοιμήθηκα, ώνειρεύθηκα, σπίτι, πατέρα, μητέρα, αδελφούς, άδελφές. Έβλεπα έτσι μια στιγμή μ' εκείνους που δεν τους εγνώριζ' ακόμα, που αυτή τη στιγμή τους έβλεπα πρωϊφορά. Αλλά, περίεργο πράγμα! ο Ματίας, ή Λίζα, ή μάννα-Μπαρμπερίνα, κυρία Μίλλιγκαν, ο Άρθουρος, άνηλα λείει, στην οικόγένειά μου και πατέρα μου ήταν ο Βιτάλης. Είχε άνασθηθώ ήταν πολύ πλούσιος και τον καιρό είμαστε χωρισμένοι, είχε κατορθώ

να ξαναβρή τον Ζερμπίνο και τη Δούλση, που δεν τους είχαν φάει οι λύκοι, όπως ενομίζαμε.

Δεν υπάρχει άνθρωπος, πιστεύω, που να μην είδε στη ζωή του έν' άπ' αυτά τα ζωηρά όνειρα, που 'ς ένα μικρό διάστημα, σε λίγες στιγμές ύπνου, περνούν από μπροστά του όλόκληρα χρόνια και χίλιοι τόποι, και που όταν ξυπνά, διατηρεί ακόμα τα συναισθήματα που έδοκίμασε. Έτσι κι' εγώ, όταν ξύπνησα, έβλεπα ακόμα μπροστά μου εκείνους που είχα όνειρευθώ, ά να είχα περάσει πραγματικώς τη νύκτα μαζί τους, και φυσικά μου ήταν άδύνατο να ξανακοιμηθώ. Λίγο-λίγο, οι έντυπώσεις του όνειρου έγασαν την έντασή τους, αλλά τότε ξαναγύρισα στην πραγματικότητα, κι' αυτή ακόμα περισσότερο μ' έκραττησε άγρυπνο και συλλογισμένο.

Η οικόγένειά μου με ζητούσε, αλλά για τα τη βρω, έπρεπε να πάω να ρωτήσω τον Μπαρμπερή.

Και μόνη αυτή ή σκέψη ήταν άρκετή για να καταστρέψω τη χαρά μου. Δεν ήθελα να ήταν άνακατεμένος ο Μπαρμπερής στην εύτυχία μου. Δεν είχα ξεχάσει τα λόγια που είπε στο Βιτάλη, τότε που μ' έπούλησε 'ς αυτόν, και μάλιστα τα θυμώμουν και τα ξανάλεγα μέσα μου συχνά: «Έχουν να ώφεληθούν μια μέρα εκείνοι που μεγάλωσαν αυτό το παιδί! αν δεν το συλλογίζομαι αυτό, ποτέ δεν θα το φορτωνόμουν». Κι' από τότε είχ' αντιπαθήσει περισσότερο τον Μπαρμπερή.

Όταν λοιπόν με βρήκε πεταμένο στο δρόμο, δεν με σηκωσε από εύσπλαχνία, ούτε με πήρε στο σπίτι του, να μάννα-θρέψη, για ναχη κι' αυτός ένα παιδί. Τό έκαμε μόνο και μόνο, γιατί ήμουν τυλιγμένος σε πλούσια σπάργα και γιατί λογάριζε να ώφεληθώ μια μέρα, όταν θα με ξανάδινε στους γονείς μου. Κι' έπειδή αυτή ή μέρα δεν ήλθε όσο γρήγορα έπιθυμούσε, με πούλησε στον Βιτάλη, όπως τώρα θα με πουλούσε στον πατέρα μου.

Ω, τί διαφορά από τον άντρα στη γυναίκα! Η μάννα-Μπαρμπερίνα, όχι, αυτή δεν με είχε αγαπήσει από συμφέρο, για χρήματα! Και πως ήθελα τώρα να βρω τρόπο, ώστε αυτή να ώφεληθώ κι' όχι ο Μπαρμπερής!...

Αλλά όσο κι' αν συλλογίζομαι, γυρίζοντας και ξαναγυρίζοντας στο κρεβάτι μου, δεν εύρισκα κανένα. Καί πάντα έφθανα στο άπελπιστικό συμπέρασμα πως ο Μπαρμπερής θα με ξαναπήγαινε στους γονείς μου κι' αυτός θαπαίρνε τις εύχαριστίες και την άμοιβή.

Άμα είδα ότι αυτό δεν μπορούσα να το έμποδίσω, αποφάσισα να υποταχθώ. Υποσχέθηκα όμως στον εαυτό μου, πως όταν θα γινόμουν πλούσιος, θα έφρόνιζα εγώ να εύχαριστήσω και νάνταμείψω τη μόννα-Μπαρμπερίνα όπως της άξιζε, και να δείξω έτσι πόσο διαφορετική θέση είχε αυτή στην καρδιά μου από τον άντρα της.

Για την ώρα, δεν είχα να κάμω άλλο, παρά να πάω γυρεύοντας τον Μπαρμπερή. Δεν ήταν και τόσο εύκολο, γιατί ή μάννα-Μπαρμπερίνα δεν ήξερε άλλο, παρά πως ο άντρας της ήταν τότε Παρίσι. Από τότε που έφυγε, ούτε της έγραψε καθόλου, ούτε της έστειλε μήνυμα με κανένα χωριανό του, από τους κτίστες που δούλευαν στο Παρίσι και γύριζαν κάπου-κάπου στο χωριό. Τέτοιες εύγένειες δεν τις πολυσυνήθιζε ο Μπαρμπερής.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΟΥΔΙΩ και ΣΜΑΡΓΔΑ ΧΡ. ΣΟΥΒΑΛΤΖΗ
(Τεχνική και Ηρωική Σάμος) έν Νέφ Καρλοβασιφ Σάμου.
Πρώτον Βραβείον 18ου Διαγωνισμού Εεσπαδάματος

Πού ήταν, που έμενε; Η γυναίκα του δεν ήξερε ακριβώς και δεν μπορούσαμε να του στείλουμε γράμμα. Ηξερε μόνο και μου είπε τα όνόματα δυο-τριών ξενοδόχων της συνοικίας Μουφτάρ, όπου μπορούσα να τον ζητήσω, όταν θα ήγαινα στο Παρίσι. Η στού ενός, ή στού άλλου, πάντα θα τον εύρισκε.

Έπρεπε λοιπόν να φύγω τώρα και να ζητήσω εγώ εκείνον που με ζητούσε.

Για μένα βέβαια ήταν μεγάλη, ανέλπιστα χαρά ν' αποκτήσω μια αληθινή, δική μου οικόγένεια, αλλά στις περιστάσεις που μ' εύρισκε, ή χαρά αυτή ήταν άνακατωμένη και με λύπη.

Λογάριζα ότι θα περνούσαμε πολλές, ήτυχες κι' εύτυχισμένες ήμέρες, στο σπίτι της μάννας-Μπαρμπερίνας, όπου θαπαίκα με το Ματτία όλα μου τα παλιά παιχνίδια

δια' και να τώρα που ήμασταν αναγκασμένοι να ξεκινήσουμε εύθως την άλλη μέρα.

Λογάριζα ακόμα, ότι φεύγοντας από το χωριό μου, θα μπορούσα να πάω στην παραθαλάσσια Έστάντη, να ιδώ τη Στεφανία και να τώρα που έπρεπε ν'απαρτησω αυτό το ταξίδι και να μην ξαναϊδω την καίμενη μου τη Στεφανία, που στάθηκε για μένα τόσο καλή.

Από την Έστάντη, θα ήγαινα στο Δρεζύ της Νιέβρας, να ιδώ την αγαπημένη μου Λίζα και να της πω τα χαιρετίσματα και τα νέα του άδελφού της και της αδελφής της. Αλλοίμονο! ούτε αυτό δεν μπορούσα τώρα να κάμω!

Μ' αυτές τις σκέψεις έπέρασα άγρυπνος όλη σχεδόν τη νύκτα. Μια έλεγα να πάω στη Στεφανία και στη Λίζα και μια έλεγα να τρέξω το γρηγορώτερο στο Παρίσι, να ξαναβρω την οικόγένειά μου.

Τέλος ξανακοιμήθηκα χωρίς να πάρω καμμία άπόφαση. Κι' έτσι ή νύκτα εκείνη, που ένομιζα πως θα ήταν ή ωραιότερη της ζωής μου, στάθηκε μια από τις χειρότερες, από τις πιο άησυχες και ταραγμένες που θυμώμαι ως τώρα.

Τό πρωί, όταν μαζεuthήκαμε οι τρεις, ή μάννα-Μπαρμπερίνα, ο Ματτίας κι' εγώ, γύρω στη φωτιά, όπου έβραζε το γάλα της άγελάδας μας, έκάναμε συμβούλιο.

Τί έπρεπε να γίνει; — Πρέπει να πάς άμέσως στο Παρίσι, μου είπε ή μάννα-Μπαρμπερίνα. Οι γονείς σου σε γυρεύουν, δεν μπορείς να μην τρέξεις στην άγκαλιά τους!

Και μου εξήγησε πως δεν είχα κανένα δικαίωμα ν'αναβάλω τη χαρά που έ-

πρόκειτο να αισθανθώ. Μου είπε ακόμα κι' άλλα πολλά, που, μα την αλήθεια, μ' έπεισαν πως είχε δίκιο.

— Καλά λοιπόν, είπα, φεύγουμε για το Παρίσι.

Ο Ματτίας όμως δεν έπιδοκίμασε καθόλου την άπόφασή μου.

— Γιατί, τον ρώτησα. Νομίζεις ότι δεν πρέπει να πάμε στο Παρίσι; Πολύ καλά. Πές μου τους λόγους σου, όπως τους είπε κι' ή μάννα-Μπαρμπερίνα.

Έκούνησε το κεφάλι του.

— Έλα λοιπόν, του ξαναείπα. Με βλέπεις στενωχωρημένο, βοήθησέ με.

Κι' έπιτέλους μίλησε. — Νομίζω, είπα, πως οι καινούργιοι δεν πρέπει να σε κάμουν να ξεχάσης τους παλιούς.

(Έπεται συνέχεια)

πιδ κοινές ιδέες. — «Ο κλήρος μου. Είπαμε γι' αυτές τις ιδιορρυθμίες μεταφράσεις της Κε. Έχουν ένα νοτικό ξεχωριστό. — Τι έπαθε ένας φιλάργυρος. — Ανέκδοτο νόστιμο κι άρκετά καλά γραμμένο. — Ζάππειο. Μου άρεσε πολύ το θέμα άν κι ή περιγραφή μορφοδών να ήταν καλύτερη. — Κλέφτης άναμάρτητος. — Έξυπνότατο και θανμάσια διατυπωμένο. — Από τα Φαίδρα. Παλιό και γνωστό. — Άλλα τώβαλα για να γελάσουν και τα παιδιά που πρώτη φορά το διαβάζουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον άγνίσταται ή άγνοείται, άν δέν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δε. 3. Τα άγνωστά ή άγνοούμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1930. Όσα συνοδεύονται από ά άνηκουν εις άγρία, και δσα από Κ εις κοίτα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Δανουμένο Δουλούδι, κ. Γαλανό Κύμα, κ. (ΚΜ). Γαρδένια, κ. (XXX). Ίτιά, κ. (ΣΠ. τόνονά σου). Χιώτικο Τσιαντάφυλλο, κ. (ΕΜ). Όνειρομένη Έλλάς, ά. (ΙΜ). Ίωνικόν Βλέμμα, ά. (ΧΑ). Ίάκωβος ντε Τρεμέ, ά. (ΙΙ;). Ίομα ή Τσιγγάνα, κ. (ΜΠ). Άνθος των Δειμώνων, ά. (ΝΑ). Έδελβάς, ά. Μικρός Μετανάστης, ά. (ΑΚ). Άνθος του Δεσπότη, κ. (έγώ). Μαρού Διόδοι, κ. (ΟΜ). Δάντης, ά. (ΠΒ). Καρδιά υπό Πέτραν, κ. (ΑΔ). Φοιττήν, κ. (ΑΕ). Σαντιά Κορφατοπούλα, ά. (ΕΔ). Πιγνόν της Έοήμου, κ. Δευκή Περιοτέρα, κ. Τρελλό Διαβολάκι, κ. (ΕΟ). Στεναγμός της Δρομίας, κ. (ΔΣ). Κοδικός Άηδόνης, ά. Βασίλισσα των Δουλουδιών, κ. (ΜΚ). Ίπταμένος Άετός, ά. (;) Κερκυραϊκό Ακρογιάλι, κ. (ΑΔ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Άνθεμ, κ. Φιλότη Έλλάς, κ. Παίδι του Μέλλοντος, ά. Χιόνι του Μπιζανίου, κ. Ραδάμανθυς, ά. Φαντάζιο, κ. Στρατηλάτης των Έλλήνων, ά. Έλληνικόν Ίδεώδες, ά. Φωνή της Ψυχής, κ. Φιλελευθέρους Έλλην, ά. Μπερλί, κ. Μεγάλη Ίδια, ά. Πηλεύς, ά. Φιλόπατρις Έλληνίς, κ. Φαίδρα, κ. Φαίδων ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50 Διά 2 έως περιττόν 10 λεπτά ή λέξεις.
Μ. Μ. επιθυμούν άνατάλλεσθαι: ή Δευκορέτις Δάφνη με Πούλιαν, Μπουμπουλιν, Μαύρο Ντόμ., Αγριοκάσ., Δέναν, Ζινέν., Μελαχρ. Διαβολ., Αράπακι, Άκτ. Βελβενδ., Βιδίαν, Τσουζιαν. — ό Κολοκοτρώνης με Άνδρωνα, Ιουδήθ, Ρεζεντά. — ή Άνεμώνη με Παράξ. Ποικιλ. πέν., Άντοκρ. τ. Βυζ., Άφελή Κοητικον, Τρελλοαρά, Συμνησιπούλ., Βερβίν., Κυθέρ., Άκανθουλ., Δημοκρατ., Βιδίαν, Δέλαν, Πούλιαν, Συλβίαν, Φριδολιν. — ή Έκπιδωφόρος με Κόρη της Αρσβης. — ή Όνειρώδης Έντυχία με Πτωχ., Άριστοκρ., Ίππότη. Δι Βωδρό, Τίγριαν, Δέναν, Τίλνταν. — ό Άρσέν Δουπέν με Αραπάκι, Θιάν τ. Ελρ., Άνυπός, — το Κόκκινο Σπάλο με Δότρ. τ. Μουα., Είμαρ., Μελαχρ. Διαβ. — το Γλυκό Παρελθόν με Όνειρώδη Έντυχίαν, Αραπάκι, Μινιόν. — ή Σιγγίλλα με Ίππότη. Δι Βωδρό, Κλεφτών, τ. Μοριά, Ζι-

ζαν. τ. Γυμν., Θηλ. Διαβ. — το Αραπάκι με Άγγ. Φθιτ., Μαχαβαρ., Πειρακτήρ. — ό Γιάννης Άηδόνης με Θιάν τ. Ελρ., Μεσοση. Άκτ., Σεπ. Δόρ., Άριελ, Γοργ. Ψαροπ., Άχρόλ. Αφροδ., Φώτον Άστρην, Μιρέν, Μαδυτοπ., Μπουμπουλ., Έδν. Άναγν., Πάλλων, Πούλιαν, Λίλλαν, Φλώρ. Ροδάνθ. και όλους.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ματωμ. Δάβαρο (εύχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) Δημ. Παπ. (εύχομαι περαστικά και περιμηνία) Διλλάνον (ό Γουπάρης ελπί από την Σίφνον, πρηνή Γυμνασιάρχης και τώρα Έπιθεωρητής, όχι, δίδεται άδιακρίτως) Άφρ. Π. Άθαν. (έστείλα) φύλλα Α' περιόδου δέν υπάρχουν) Κύμα του Αιγαίου (τώρα, σιγά-σιγά θα δημοσιευθούν όλοι το Χωρίς Όλκω. θα τελειώση τον Νοέμβριον) Έλληνικόν Πόθον (έχει καλώς) Υφαλον του Αιγαίου (Γρίφοι και έν γένει Άσκήσεις δέν είναι τώρα δεκτά) όταν θα προκηρυχθή Διαγωνισμός) Γυνίον του Ίσκιον (ήτο βέβαια προαποφασισμένον και γνωστόν) Μικρόν Άριστοκράτην (τέτοιον βιβλίον δέν υπάρχει) Άνθρωπον (έχε υπομονή και θα λάβης για το νέο ξεσπάθωμα εύχαριστώ πολύ) Άκίραμ (ήσυχασε και δέν σκοπεύον να τον κάμουν Άκαδημαϊκόν, άλλα και να τον κάμουν μαζί μ' εκείνους που είδες εις τον κατάλογον, βέβαια που δέν θα πάη να καθήση μαζί τους) Κόμητα Χι (ελπί έλεύθερο) Άναγεννηθείσαν Έλλάδα (Ιδον έστείλα) δον του Ιδου δέν υπάρχει ούτε ένα) Δεκαπεντ. Πλοιαρχον (τάς έλαβα χαιρόν που έγεινες καλά) Κλεβούλον Κλ. (και συνδρομηταί και άγορασταί την ίδια μέρα παίρνουν το φύλλο) μόνο που αυτό τον καιρό, δέν μπορώ να το τυπώνω νομικότερα, γιατί τα τυπογραφεία, με την έλλειψη εργατών, δέν λειτουργούν κανονικά όπως πρώτα)

Άνθρομένη Άνοιξη (ναί, έγώ την μετέβαλα, δια να λυθεί εύκολότερα) άλλα ή συλλαβή σου και ό φθόγγος μου είναι έν και το αυτό) Ντέκεντιβ (έλήφθησαν) Σαλαμπό (μου φαίνεται ότι διά κάμης λαμπρά) Δαρνοστ. Κυανόλευκον (όχι, δέν έπληρώσε ακόμη το 1920) Έσπεριαν Άδραν (δέν πταίω ως τώρα δέν βρήκα τίποτε κατάλληλον να ιδούμε λοιπόν εις το έξής) Σμυρνοπούλαν (τι χαρά σου! καλώς να τον δεχθής) φαντάζομαι πως θα του φανη να σε ίδη τώρα μεγάλη κοπέλλα) Ζακυνθινό Άκρογιάλι (όχι) 12,50) Ναυτοπούλου του Βοσπόρου (έλαβα, εύχαριστώ, έστείλα) Άετόν της Ίδης (μετά χαράς, άλλα να μου γράψης και τόνονά της) Ήβην (άδικα λυπήθηκας τόσο πολύ δέν άξιζε τον κόπο) Σβέντζον, Σεπεόμενον Δόρδον κτλ, κτλ.

Μεγάλη Έλλάδα, Λυγαριάν, Νηρηίδα του Εύριπου, έλαβα, εύχαριστώ.)
Μυριοπούλου, Τρελλοκόριτος, Δοντάκι, Κολοκοτρώνη, Άγωνιστ.

της Έλευθερίας, Γαλανό Κύμα, Σοφ. Καλοθ, Άνεμώνη (έστείλα.) Είς δσας επιστολάς άνοιξα μετά την 2αν Φεβρουαρίου, ό άπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 186ου Διαγωνισμού Λύσεων Δεκεμβρ. — Φεβρουαρίου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 8 Απριλίου, άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δέν θα έχουν ακόμη δημοσιευθή, όπως και των προηγουμένων φυλλαδίων]

135. Δεξιγρίφος.
Ρήμα κι' όποιον θές βοσκό
Έαν, λυτα, συνενάφης,
Άθηναίο στρατηγό,
Τελευταίο θα δηλώσης.

136. Δογοπαικτικός Δεξιγρίφος
Έστάλη από τή Γλυκεία Πατερίδα
Άντι όχι, Α να βάλης
Κι' όπως είναι να τάφισης,
Και μία πόλη στην Άσία
Σακουστή θα σχηματίσης.

137. Μεταγραμματισμός
Η Βασίλισσα είναι ώραία...
Μά κεφάλι άλλαζοντάς της,
Βλέπεις κόκκαλο βγαλμένο
Από...τους βραχιόνάς της!

138. Αναγραμματισμός
Άρχαίον βασιλεία
Όταν ανεγραμμάτισα,
Μ' έπιασε τέτοιο κρύο,
Πού τον άναθεμάτισα.
Έστάλη από Κ. Κουρουντέρογλου

139. Δικτυωτόν
***** = Ζώνον
***** = Έγγρά έκτασις
***** = Στολίζει
***** = Έργαλειον
Και καθέτως τα ίδια.

140. Συμπλήρωσις Στίχων
Συχνά μου λέγ' ή Υπομονή:
Έκαρτέρει κι' άκαρτέρει
Και τούτος ό —
Άνήφορο θα —.

Κι' εγώ της —:
Έκυρα μου, σε πιστεύω,
Μά σάν κοπύν — μου
Πώς θα μπορώ ν' —;
Νά συμπληρωθούν αυτοί οι στίχοι και να εύρεθ ή ποιητής των.

141. Έπιγραφή
ΠΥΟΣΟΞ
ΕΔΟΣΘΟ
ΡΙΣΑΔ
ΠΡΟΝΝ
ΑΤΤΑΕ

Νά και μία Έπιγραφή.
Που εύκολα θα διαβασθ ή.
Έστάλη από το Όμήρου
142—146. Μαγικόν Γράμμα
Τ ή ανταλλαγή ενός γραμμάτος έκάστης των κατωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν, δι' άναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις.

147. Ποικίλη Απρόσχηξις
Το πρώτον γράμμα της πρώτης των κατωθι ζητούμενων λέξεων, το δεύτερον της δεύτερας, το τρίτον της τρίτης και ούτω καθέστης, αποτελούν Ρωμαιογλ συγνώμη:

1. Πόλις της Έλλάδος, 2. Κρά-

τος της Εύρώπης, 3. Μέρος λόγου, 4. Κράτος της Εύρώπης, 5. Ήρωας ήμίθεος, 6. Θεά, Εύρωπαϊκή Ρωμειούσσα, 8. τοκράτωρ της Ρώμης, 9. Αρμός προδότης.

148. Φωνηεντόλιπον
γ-κνγ-φλ-κνς-τν-πλ-μν-τν-εχγ-
Έστάλη υπό της Αιμιλίας Ν.
149. Γρίφος
Με ναι
11 τί ΧΣ

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματ. Δοκήσ. του φύλλου
670. Ένυδρις (έν, υ, δρυς.) — 671. Έδος — 672. Άργος — 673. Θ μαρ — Μάρθα.
674. Τ Ε Α Ι Ο Σ 675. Ά γ α π ο
Ε Δ Β Ρ τε α λ λ η λ ο ν
Ρ Ο Δ Α Ν Ο Σ (Η άνάγνωσις
Ζ Ν Μ από το Α τ ο
Α Ο Ω δευτέρου στίχου
Δ Σ Ν δ ι α γ ρ α φ ή
— 676 — 680. Δι
του ΡΕ: Ρέα, ρε ύ μ α, ρέ ω, π σ
ρε ι α, κ ρ έ μ α. — 681. ΜΗΔΕΙΑ — ΕΛΛΑ
ΟΝ (Μελλων, Ήλιας, ΔΑνία, Είρηνη
κός, Ιόνιον, Άνδρος). — 682. Άλλήλο
τά βέρη βαστάζεστε. — 683. Έ π ι σ τ
μ η έ π ι σ τ ή μ η ς δ ι α φ ο ρ ο ς. (έ
στήμης επί στήμης — διά φόρος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλ στοιχείω δε. 2 (ό ελάχιστος όρος). Πέρασ των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξεις, με παχέα στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40. Ό χωριστός στίχος δε. 1.]
(Κ'—110)

Β' ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Βραβεύονται: **Μάξ Γκλίμπεν** (Τρεν) [πρωτότυπη παραγωγή]. Έπαι νούνται: **Ζενδαβέστα, Φοίβος** Ά πόλλων: — **Χαογεννημένη** [επιτυχ μένη άντιγραφή — μίμηση]. Έπαιν: **Ηρωική Σάμος, Φλωρέτ, Τίη Εύγην.** — **Άντρέας Δροσίνης** [ε γα ξένω]. Έπαιν. **Χρυσή Άκτίς.** — **Ξεχωριστός έπαινος: Φλώρος Ρο δάντης.**

Μαχαβαράτ
[Κ'—111]
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
φ) το 1. ή φορά το έργο σας πρέπει να Α το συνοδεύει διήγημα, που νάν το χει κάποια σχέση, άνάλυση ή και περιγραφή.

Μαχαβαράτ
Poste Restante, Στά Γιάννινα
[Κ'—112]
Τρελλή Άτσιγγάνα, Τρελλή Νεό της, σάς ανακάλυψα.

Κόκκινο Σπαλέτο
[Κ'—113]
Είμαρμένη, αίσθητή ήταν, ή άπουσία σου στο χυρό.

Αραπάκι
[Κ'—114]
ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ, για τις εύχες σας θερμ εύχαριστώ, εύχομαι το νέον έτος να σάς φέρη κάθε δυνατή εύτυχία.

ΝΟΡΑ
[Κ'—115]
ΜΙΚΡΑ ΗΡΩΪΣ
ύποψηφια Δημονηφίσματος
[Κ'—116]

Μοίρα των Δουλουδιών,
Ενα χορό σάν ήθησαν και σύ είπες: Έσυχασε, καλοί μου μικροί!

Κούκος Άηδόνης
[Κ'—117]
Ονειρομένη Πατερίδα, σάς εύχαριστώ πολύ, άλλα δέν δέχομαι άλλη λο γραφία.

Ρεζεντά